

rosa mystica

ČASOPIS PRO DUCHOVNÍ ŽIVOT

Ročník XXX., číslo 7.

červenec 2024

Obsah: B.Pasternak Červenec, Mystika mládí, O.Březina Úsměv života, T.Bahounek OP, Život v podmínkách teleportace, B.Pasternak Chce se mi domů, Profily svatosti, Má krasavice, TB Hranice robotizace, SP Digitalizace Euroazie, Mystika stáří, Noc, Tichý oceán, Brněnská akademie duchovního života ct.Patrika Kužely OP, mučedníka

ČERVENEC

PO DOMĚ SE POTULUJE DUCH.
KROKY CELÝ DEN.
V PODKROVÍ BLIKAJÍ STÍNY.
S KOLÁČEM SE POTULUJE DO DOMĚ.

VISÍ NA MÍSTĚ VŠUDE
VŠECHNO MU STOJÍ V CESTĚ
V ŽUPANU SE PLÍŽÍ K POSTELI
ODTŘHNE UBRUS ZE STOLU.

NEUTŘETE SI NOHY NA PRAHU,
VBĚHNE DO VÍRU PRŮVANU
A SE ZÁVĚSEM JAKO TANEČNICE
STOUPAJÍCÍ AŽ KE STROPU.

KDO JE TATO NEVĚDOMÁ NEDPLECHA
A TENTO DUCH A DVOJNÁSOBEK?
ANO, TOTO JE NÁŠ NÁVŠTĚVNÍK,
NÁŠ LETNÍ REKREANT.

PO CELOU DOBU JEHO KRÁTKÉHO ODPOČINKU
PRONAJALI JSME MU CELÝ DŮM.
ČERVENEC S BDUŘKOU, ČERVENCOVÝ
VZDUCH

PRONAJATÉ POKOJE OD NÁS.

ČERVENEC S OBLEČENÍM
PAMPELIŠKA CHMYŘÍ, LOPUCH,
ČERVENEC, JDU DOMŮ OKNY,
VŠECHNO HLASITĚ MLUVÍ NAHLAS.

STĚP ROZCUCHANÝ ROZCUCHANÝ,
VŮNĚ LÍPY A TRÁVY
VRCHOLY A VŮNĚ KOPRU,
ČERVENCOVÝ LUČNÍ VZDUCH.
BORIS PASTERNAK

+++

MYSTIKA MLÁDÍ

Kardinál Sarah: Nesmím mlčet. Křesťané jsou dezorientovaní. Každý den dostávám ze všech stran prosby o pomoc od těch, kdo už nevědí, čemu mají věřit. Každý den se v Římě setkávám s malomyslnými a zraněnými kněžími. Církev prožívá temnou noc. Zahaluje ji a oslepuje tajemství nepravosti.

Denně se k nám dostávají nejotřesnější zprávy. Nemine týden, aby nevyšel najevo nějaký případ sexuálního zneužívání. Každé takové odhalení probodává naše srdce synů Církve. Jak řekl svatý Pavel VI., zaplavuje nás dým satanův. Církev, která by měla být místem světla, se stala brlohem temnot. Měla by být bezpečným a pokojným domovem rodiny a hle, stalo se z ní doupe zločinců. Jak můžeme snést, že mezi nás, do našich řad pronikli predátoři? Jsou mnozí věrní kněží žijící den co den jako svědomití pastýři, milující otcové, neochvějní vůdci. Z některých mužů Božích se však stali agenti Zlého. Jejich cílem se stalo hanobení čistých duší těch nejmenších. Pošlapali

Kristův obraz přítomný v každém dítěti.

Knězi celého světa se takovými ohavnostmi cítili poníženi a zrazeni. Církev prožívá v Ježíšových stopách tajemství bičování. Její tělo je trháno. Kdo jí zasazuje tyto rány? Ti, kteří by ji měli milovat a chránit! Ano, odvážím se vypůjčit si slova papeže Františka: „Nad naší dobou se vznáší tajemství Jidášovo“. Zdmi Církve prosakuje tajemství zrady. Zneužívání nezletilých to odhaluje tím nejodpornějším způsobem. Musíme však mít odvahu pohlédnout svému hříchu do tváře: tuto zrady připravovaly a způsobily mnohé jiné, méně

viditelné, subtilnější, ale o to hlubší zrady. Tajemství Jidášovo prožíváme už dlouho. To, co se projevilo v plném světle, má hluboké příčiny a je třeba mít odvahu je jasně pojmenovat. Krize, kterou prožívají kněží, Církev i svět, je krizí radikálně duchovní, krizí víry. Zakoušíme tajemství nepravosti, tajemství zrady, tajemství Jidášovo.

Dovolte, abych se spolu s vámi zamyslel **nad postavou Jidáše**. Ježíš ho povolal jako všechny apoštoly. Ježíš ho miloval! Poslal ho hlásat radostnou zvěst. Jidáš však nechal své srdce postupně ovládnout strachem. Pomalu začal posuzovat Ježíšovo učení. Říkal si: tenhle Ježíš je příliš náročný a málo efektivní. Jidáš chtěl, aby Boží království přišlo na zem, a to hned, lidskými prostředky a podle jeho osobních plánů. A přitom slyšel Ježíše říkat: „Mé úmysly nejsou úmysly vaše a vaše cesty nejsou cesty moje“ (Iz 55,8). Jidáš se od něj přesto vzdálil. Krista už neposlouchal. Už ho nedoprovázel za dlouhých nocí v tichu a v modlitbě. Utíkal se k věcem tohoto světa. Zabýval se měšcem s penězi a obchodem. Lhář i nadále chodil s Kristem, ale už v něj nevěřil. Reptal. Na Zelený čtvrtek večer mu Mistr umyl nohy. Jidášovo srdce muselo být opravdu zatvrzelé, aby ho to nedojalo. Pán před ním klečel jako pokorný služebník a umýval nohy tomu, kdo ho měl zradit. Naposledy na něj upřel pohled plný laskavosti a milosrdenství. Avšak do Jidášova srdce už vstoupil ďábel. Nesklopil zrak. V nitru jistě pronesl prastará slova vzpoury: non serviam, „nebudu sloužit“. Při Poslední večeři přijímal, i když už se rozhodl pro svůj plán. Bylo to první svatokrádežné svaté přijímání v dějinách. A Jidáš zradil.

Jeho jméno je navěky jménem zrádce a jeho stín dnes padá i na nás. Ano, zradili jsme jako on! Přestali jsme se modlit. Do všeho proniklo zlo aktivismu orientovaného na výkon. Snažíme se napodobovat organizaci velkých podniků. Zapomínáme, že jedině modlitba je krví, která může svlažit srdce Církvě. Tvrdíme, že nemůžeme ztrácet čas. Chceme ho využít na užitečná sociální díla. Ten, kdo se přestal modlit, už zradil. Je připraven na jakékoli kompromisy se světem. Kráčí po cestě Jidášově.

Tolerujeme zpochybňování všeho. Zpochybňuje se katolická nauka. Ve jménu takzvaných intelektuálních postojů se teologové baví tím, že rozkládají dogmata a morálku zbavují jejího hlubokého smyslu. Maskou Jidáše přestrojeného za intelektuála je relativismus. Jak se můžeme divit, dozvídáme-li se, že tolik kněží porušuje své sliby? Relativizujeme smysl celibátu, dožadujeme se práva na soukromý život, což je v rozporu s posláním kněze. Někteří se dokonce domáhají práva na homosexuální chování. Skandály mezi kněžími a biskupy přicházejí jeden za druhým.

Jidášovo tajemství se šíří. Chci proto říci všem kněžím: zůstaňte silní a pravdiví. Jistě, kvůli některým vás budou všechny nálepkovat jako homosexuály. Katolickou církev budou vláčet bahnem. Budou ji líčit tak, jako by byla složena ze samých pokryteckých a po moci bažících kněží. Ať se vaše srdce neznepokojuje! Na Velký pátek Pána Ježíše obviňovali ze všemožných

zločinů a Jeruzalém vyl: „Ukřížuj! Ukřížuj!“. Navzdory tendenčním průzkumům, které vám dokonce i na objednávku vedení Církve představují katastrofální stav nezodpovědných duchovních s chudokrevným vnitřním životem, zůstaňte pokojní a důvěřujte jako Panna Maria a svatý Jan pod křížem. Nemorální kněží, biskupové a kardinálové nemohou zastínit zářivé svědectví více než čtyř set tisíc pastýřů, kteří každodenně po celém světě věrně, svatě a s radostí slouží Pánu. Přes prudké útoky, jimž možná bude muset čelit, Církev nezahyne. Slíbil to Pán a jeho slovo je neomylné.

Křesťané se chvějí, kolísají, pochybují. Tato slova jsou určena jim. Chtěl jsem jim říci: nepochybujte! Pevně se držte nauky! Držte se modlitby! Tuto knihu jsem zamýšlel jako povzbuzení pro křesťany a věrné kněze.

Jidášovo tajemství, tajemství zrady je prudký jed. Ďábel se nás snaží přimět o Církvě pochybovat. Chce, abychom ji považovali za lidskou organizaci v krizi. Ona je však mnohem více než to: je pokračováním Krista. Ďábel nás vede k rozdělení a schizmatu. Chce, abychom uvěřili, že Církev zradila. Církev však nezrazuje. Je plná hříšníků, ale sama je bez hříchu. Vždycky bude mít dost světla pro ty, kteří hledají Boha. Nedejte se svést nenávisť, rozdělením, manipulací. Nemáme vytvářet strany, stavět se proti sobě navzájem. Už svatý Augustin napsal: „Mistr nás varoval před těmito nebezpečími, aby se lid neznepokojoval, dokonce ani špatnými pastýři: kvůli nim nesmíme opouštět Církev, tuto stolicí pravdy (list 105). Neutápějme se tedy ve zlu rozdělení kvůli těm, kteří jsou zlí.“

Církev trpí, je vysmívána a má nepřátele uvnitř. Neopouštějme ji. Všichni pastýři jsou hříšníci, ale jsou i nositeli Kristova tajemství.

Co tedy máme dělat? Nejde o to zřizovat organizace a realizovat strategie. Jak si můžeme myslet, že bychom něco mohli zlepšit vlastními silami? To by znamenalo znovu propadat Jidášově smrtící iluzi.

Tváří v tvář vzednutí hříchu v církevních řadách nás svádí pokušení vzít věci do vlastních rukou, pokušení chtít Církev očistit vlastními silami. To by byla chyba. Co bychom udělali? Utvořili stranu? Hnutí? To je nejvážnější svod: falešné lákadlo rozdělení. Pod záminkou konání dobra se rozdělujeme, kritizujeme, vyvoláváme rozkol. A ďábel se směje. Podařilo se mu svést dobré lidi zdáním dobra. Církev nemůžeme reformovat rozdělením a nenávisť. Chceme-li reformovat Církev, musíme začít tím, že změníme sami sebe. Neváhejme každý na svém místě odsoudit hřích, počínaje tím svým.

Chvěji se při myšlence na nebezpečí, že nesešivané roucho Kristovo bude opět rozerváno. Pán Ježíš trpěl v agonii, protože již předem viděl rozdělení křesťanů. Nekřížujme ho znovu! Jeho Srdce nás úpěnlivě prosí, žízni po jednotě. Ďábel se bojí toho, že ho pojmenujeme. Rád se skrývá v mlze nejednoznačnosti. Mluvme jasně. „*Nazývat věci špatným jménem znamená přispívat k neštěstí světa,*“ řekl Albert Camus....

Nechci vás konejšit lživými uklidňujícími řeči. Nejde mi o úspěch ani o popularitu. Tato kniha je výkřikem mé duše. Je to výkřik lásky k Bohu a k mým

bratřím. Vám křesťanům jsem povinován jedinou pravdou, která přináší spásu. Církev strádá, protože pastýři mají strach mluvit pravdivě a jasně. Máme strach z médií, strach z veřejného mínění, strach z vlastních bratří! Dobrý pastýř však svůj život dává za své ovce.

Dnes vám chci nabídnout to, co je jádrem mého života: víru v Boha. Zanedlouho se objevím před věčným Soudcem. Jestliže vám nepředám pravdu, kterou jsem přijal, co mu potom řeknu? My biskupové bychom se měli trást při pomýšlení na své trestuhodné mlčení, své mlčení spoluviníků, své mlčení úslužnosti vůči světu.

Často se sám sebe ptám: co máme dělat? Když hrozí rozdělení, je třeba posilovat jednotu. Ta nemá nic společného s týmovým duchem, jaký existuje ve světě. Jednota Církve má zdroj v Srdci Ježíše Krista. Musíme zůstat blízko něho, v něm. Toto Srdce, které se dalo probodnout kopím, abychom se v něm mohli skrýt, bude naším domovem. Jednota Církve spočívá na čtyřech pilířích. Modlitba, katolická nauka, láska k Petrovi a vzájemná láska se musejí stát prioritami naší duše a veškeré naší činnosti.

MODLITBA

Bez sjednocení s Bohem bude veškeré úsilí o upevnění Církve a víry marné. Bez modlitby budeme jen zvučícími cimbály. Klesneme na úroveň mediálních kejklířů, kteří nadělají tolik hluku, a přitom neprodukují nic než vítr. Modlitba se musí stát naším nejnaternějším dechem. Uvádí nás před Boží tvář. Máme jiný cíl? Máme my křesťané, kněží, biskupové jiný důvod existence než stát před Bohem a vést k tomu i ostatní? Je čas se tomu naučit! Je čas uvádět to do praxe! Ten, kdo se modlí, bude spasen, kdo se nemodlí, bude zatracen, říkal svatý Alfons. To chci zdůraznit, neboť Církev, která modlitbu nepokládá za své nejcennější dobro, spěje ke zkáze. Jestliže opět neobjevíme smysl dlouhého, trpělivého bdění s Pánem, zrazujeme ho. Apoštolové to udělali: považujeme se za lepší než oni? Zejména kněží bezpodmínečně musejí mít duši modlitebníků. Bez ní by byla sebeefektivnější sociální činnost zbytečná, a dokonce škodlivá. Dala by nám iluzi, že sloužíme Bohu, třebaže bychom konali jen dílo Zlého. Nejde o to, abychom rozmnožovali pobožnosti. Jde o to zmlknout a klanět se. Jde o to padnout na kolena. Jde o to s bázní a úctou přistupovat k liturgii. Ta je dílem Božím, nikoli divadlem. /Robert kard.Sarah Den se již nachýlil/

+++

ÚSMĚV ŽIVOTA

MÁ DUŠE BÁZNÍ TŘÁSLA SE PŘED ŽHAVÝM ZAJETÍM
TVÝCH NĚMÝCH POHLEDŮ, KDYŽ POTKALY SE S MÝMI,
A VÍR, V NĚMŽ OKAMŽIKY SVÍTÍ STALETÍM,
KDYŽ ZA MNOU ZAVŘEL SE VLNAMÍ TAJEMNÝMI.

DEN BLEDEJCH SVĚTEL KOLEM NÁS JAK VICHŘ ZEMÍ TÁH,

DO DUŠÍ ŽHAVĚ VÁL A Z DÁLKY ŠUMĚL SNĚNÍM,
HRÁL HUDBOU V NADĚJÍCH A TĚSKNEM V SAMOTÁCH,
A V TICHU SOUMRAKŮ SI LEHAL UNAVENÍM.

A ZRAK TVŮJ STÁLE HLOUB SE TMĚL, MÁ SLUNCE HASLA V NĚM,
I JITRA PŘÍŠTÍCH DNÍ, JEŽ JAREM VONĚLA MI,
A ODLESK NOCI PŘED MÝM NEJPRVNĚJŠÍM DNEM
DO SLZÍ ZLOMENÝ Z NĚJ SÁLAL HLUBINAMI.

TU POHLED ZE VŠECH NEJTĚŽŠÍ JSEM HODIL DO TVÝCH VLN,
AŽ VSTRÍC MI VYSTRÍKLY SVŮJ PRAMEN NEJTAJNĚJŠÍ,
A HLE! V TVÉM ZRAKU TĚSKNÝ ÚSMĚV CHVĚL SE TOUHY PLN
A V JEHO PAPERSCÍCH HRÁL JINÝ, JEŠTĚ ZÁHADNĚJŠÍ:

HVĚZD BÍLÁ SVĚTLA ŠEPTALA O HLOUBCE SOUMRAKŮ,
SNŮ SLUNCE MAGICKÁ DO NOCÍ VYCHÁZELA,
A V DUŠÍ UNAVENOU MNOŽSTVÍM ZÁZRAKŮ
KVĚT PRVNÍCH, NEJSKRYTĚJŠÍCH RŮŽÍ NAHÁZELA.
OTOKAR BŘEZINA

+++

ŽIVOT V PODMÍNKÁCH TELEPORTACE

To už není žádná fantazie. Teleportace jsou dnes možné. Cestovní kanceláře se ale zatím o klienty obávat nemusejí, přenosy lidí z místa na místo skutečně zůstávají tajné. Zveřejňované úspěšné pokusy se týkají teleportací fotonů, tedy kvant energie elektromagnetického záření.

Jsou v zásadě dvě možnosti. Skutečné přemístění se vším všudy – a to současní fyzikové zatím nezveřejnili. Anebo zkopírování předmětu či člověka. To už fyzikové připouštějí, že dokáží. Například tak, že by v budouce bylo

skenovací zařízení,
poslalo informace
do druhé budky a z
ní vyšel stejný
předmět člověk. Co
ale udělat s
originálem? Zničit,
zabít?

Takovou otázku

zatím nikdo na veřejnosti řešit nemusí, protože teleportovat člověka, jako složitý organismus, zatím se dělají pokusy a výsledky se nezveřejňují. Popsaný princip je funkční. Fyzici se tím vážně zabývají a experimentují už od poloviny 90. let 20. století.

Pokusy byly prováděny už od II. světové války, při elektromagnetickém zneviditelnování lodí v USA, ale výsledky byly nejisté a často vedly ke zničení lodí i lidské posádky.

První úspěšný zveřejněný pokus s teleportací se uskutečnil v roce 1997, a to podle zásad kvantových zákonů. Podle nich se objekty mikrosvěta chovají docela odlišně oproti tomu, na co jsme zvyklí třeba z běžného pozorování předmětů. Při teleportaci se využívají dvě hlavní vlastnosti: nelokálnost a provázanost předmětů.

V kvantovém světě jsou předměty rozprostřené, mohou být na více místech naráz. Například elektron v atomárním obalu není v jednom určitém místě, ale v celém obalu naráz. Navíc jsou všechny objekty provázané, některé mají společný původ a vlastnosti.

Teleportace, o které se veřejně mluví, je především přenosem informací. Ovšem ne nekonečným. Vždy musíme mít jasná místa přenosu (laboratoře) a přenášené částice. V pokusech se někdy používají pro laboratoře názvy Alice (A) a Bob (B).

„Vezmeme částici (foton) a provážeme ji v místě A s jednou částí páru. Alice provede měření provázaných fotonů a zjistí informace o jejich stavu. Pak zvedne telefon, zavolá Bobovi a řekne mu, co naměřila. Kvantová mechanika nás učí, že když provedeme nějaké operace s druhou částicí, tak ji uvedeme do absolutně stejného stavu, jako byla částice v laboratoři A.

V roce 1997 se v Innsbrucku podařilo teleportovat z jednoho místa laboratorního stolu ultrafialové fotony na vzdálenost asi půl metru.

Od té doby se ale hranice mnohokrát posunuly. Například v roce 2004 postavili vídeňští vědci na protilehlých březích Dunaje dvě pracoviště vzdálené od sebe zhruba 600 metrů.

O dalších šest let později ohlásili další významný úspěch Číňané, když překročili hranici 10 km, a rozhodně nebyl jejich poslední. V červenci 2017 se jim podařila teleportace fotonu na družici vzdálenou neuvěřitelných 1400 km od Země. Experimenty se konají v USA, Rusku, ale také v Číně.

Ukazuje se, že „červí díry“ nejsou jen v odlehlém vesmíru, ale také kdekoli v naší blízkosti. Neustále někde ve světě dochází k dovršení poločasu rozpadu nějakého prvku, takže bleskově přechází do doby a místa svého vzniku, což lze elektromagneticky urychlovat a řídit. Poločas rozpadu nejstaršího prvku vesmíru, totiž vodíku na helium je asi deset miliard roků, kdežto poločas rozpadu radonu na polonium je asi 3,82 dne. Při rozpadu každého prvku se projevuje hmota mimo prostor a čas. Pozorovatel prošlý touto *červí dírou* nikde nepřekračuje hranici rychlosti světla, a přesto může následně překonávat vzdálenost mezi startem a cílem daleko rychleji, než světelný paprsek letící přímo.

Teleportace se však týká nejen pohybu v prostoru, ale také pohybu v čase. Souvisí to s pokrokem studené fúze. Fúze neboli jaderná syntéza je reakce, při

níž se dvě atomová jádra spojí a vytvoří těžší jádro, přičemž vzniká obrovské množství energie. K tomu obvykle dochází při velmi vysokých teplotách. Studená fúze je naopak takovou reakcí, který probíhá při docela nízké teplotě. Studená fúze se liší od reakce, vznikající při srážce atomových jader v urychlovačích. Při studené fúzi

se se otevírají vazby, spojující stávající časoprostor reality. Pracuje se s elektromagnetickým zářením ve stavu, kdy přechází plazmatizací ke zhmotnění v podobě kulového blesku, což důkladně prozkoumal ruský fyzik P.L.Kapica. Přitom se dá proniknout do odlišné časové sféry skutečnosti, říkáme skutečnosti, nikoli do budoucnosti, která ještě nenastala. Reálně lze proniknout pouze do skutečnosti už nastalé, tedy do minulé. Kdo tvrdí, že časová teleportace je technicky dostupná právě do budoucnosti, d'ábelsky si hraje na původce a udržovatele světa, který ještě nenastal. Domnívá se, že právě on udržuje svět v jeho věčném trvání. Kdo naopak vylučuje časovou teleportaci do minulosti, pokládá minulost za osudově danou a neměnnou. Minulost stávající reality je časovou teleportací dostupná a dokonce se dá měnit. Délka času neboli odlehlost minulé sféry skutečnosti závisí na prostředku, který se při tomto pokusu používá. Může to být pár hodin, ale může to být třeba dvacet tisíc roků.

Jedna věc se týká proniknutí do minulé časové dimenze, druhá věc se týká zpětného návratu do přítomné časové dimenze skutečnosti. Dokonalé ovládnání toho procesu musí zahrnovat obě stránky – vstup do jiné časové sféry skutečnosti a opětovný výstup z jiné časové sféry do původní časové dimenze.

První stránka daného procesu může být snadno zvládnána, ale druhá už je obtížnější. Dokladem nezvládnuté časové teleportace do minulosti jsou stále četnější archeologické nálezy pradávných kamenných reliéfů a soch v podobě letadel, postav ve skafandrech. Bývají vykládány jako dávné návštěvy mimozemšťanů na zemi.

Samozřejmě je i při časovém teleportačním průniku do minulé reality důležité účelné využití daného průniku. Vystávají možnosti pomocí vyspělejší techniky naší doby vykonávat zásahy do téže reality v nějaké minulé době. Různí průkopníci mohou pomocí takových zásahů do minulé skutečnosti přispívat k zušlechtnění a zdokonalení současného člověka. Avšak je tu vždy předpoklad, aby se tak dělo ve shodě s Boží vůlí, totiž, aby vyspělejší zásah do

naši historicky odlehle reality sledoval s Boží pomocí nejen přirozené zdokonalování člověka, ale také jeho větší nadpřirozené povznášení čili posvěcování. Vždyť i sebelépe míněné zušlechtění dnešního člověka a světa pomocí časové teleportace do minulosti se bez Boží pomoci zvrhne v nějaké zhoubně rozbujelé lidské křížence, kteří nepřežijí ani pár okamžiků.

Jako každá technika, je také technika časová teleportace použitelná k dobrému, tedy k prospěchu člověka a lidstva, nebo ke zlému, totiž ke škodě člověka a lidstva. Jako každé techniky tak i teleportace se přednostně snaží využít tajné vojenské složky k mocenským záměrům. Pod vlivem Zlého se mocichtiví lidé snaží zneužít teleportace k vytvoření neletální čili nesmrtící, tzv. „humanitní zbraně“. Pomocí ní je možno nežádoucí osoby ba celé populace odstranit ze současné reality nikoli jejich usmrcením, ale prostě jejich nenávratným odsunutím či uvrhnutím v časové smyčce do jiného, časově odlehlejšího minulého světa, třeba někam do doby neolitu. Všechny takové šílené vymoženosti nového kapitána Nemo se ovšem bumerangovitě vracejí šílenému útočníkovi ještě ničivěji. Vždyť člověk, uvržený nenávratně odlehlejší minulosti, si může zoufat a v zoufalství zničit sebe i celou Zeměkouli strašným atomovým výbuchem. A pak by génius zla „kapitán Nemo“ ztratil na místě této „supernovy“ natrvalo půdu pod nohama a utopil by v mohutné černé díře okolního mrazivého vesmíru.

Jak žít v podmínkách teleportace? Jak vyřešit absenci lidství? Kdo zajistí lidská práva? Hrozba ztráty lidské individuality v techno-totalitě. Už nestačí jen myslet na lidská práva. Už nestačí myslet na hmotný prospěch lidstva. Vůbec se nedá spolehnout na nějaké genetické přetváření člověka v nějakého hybridního nadčlověka. Už samo očkování člověka nějakou vakcínou proti skutečné nebo umělé nemoci znamená ožebračování člověka o jeho přirozenou imunitu a vlastně zmrzačení člověka.

Bez současného, na kolenou před Kristovým křížem vyprošovaného posvěcování každého člověka, celého lidstva a celého světa, se veškerý rozvoj teleportace zvrhne k sebezničujícím výsledkům. Jen s Boží pomocí může člověk obstát v boji s dávným odpůrcem a vrahem uprostřed supervyspělé techniky. To si musí vyprošovat na kolenou před křížem Páně. Syn Boží vstal z mrtvých a vstoupil nebesa. To zahrnuje nejen nadpřirozenou skutečnost Otce nebeského, nýbrž také minulost, přítomnost i budoucnost celého vesmíru.

Tomáš Bahounek OP

+++

CHCE SE MI DOMŮ...

CHCE SE MI DOMŮ,
 DO PROSTORU BYTU,
 JENŽ JÍMÁ STESKEM SVÝM.
 VEJDU, PLÁŠŤ SEJMU,
 NA OPORU SE OHNI ULIC OZÁŘÍM.
 STĚN JEHO TENKÝCH PROVDU HRÁZÍ,
 PROVDU, JAK SVĚTLO PROLÍNÁ.
 PROVDU, JAK OBRAZ V OBRAZ VCHÁZÍ,
 JAK PŘEDMĚT PŘEDMĚT PROTÍNÁ.
 NECHŤ CELOŽIVOTNOST MÉ PRÁCE,
 JEŽ PROLAMUJE DNÍ MÝCH KLEC,
 ŽIVOTEM VSEDE NAZÝVÁ SE,
 I DO NÍ, DO NÍ TOUŽÍM PŘEC.
 I ZAVONÍ ZAS PO NÁPĚVU
 TAK ZNÁMÉM BUDOVY A SAD.
 A ZASE NAPRAVO A VLEVO
 JDE HOSPODAŘIT LISTOPAD.

A ZASE CESTOU OD OBĚDA
 NAPADNE TEMNOTA AŽ STRACH.
 A ZASE ULIČKÁM SPÁT NEDÁ
 HANBA A NEBEZPEČÍ V TMÁCH.
 ÚPLATKY ZASE S NEBE SPADNOU
 A ZASE ZRÁNA VICHŘICE
 ZAVALÍ ALEJ OSIK CHLADNOU
 ZÁVĚJÍ SNĚŽNÉ SUKNICE.
 A ZASE ZVADLÝM SRDCE SVALEM
 USLYŠÍM, KŘIKNU Z TVÉHO DNA,
 JAK PLÍŽÍŠ SE, JAK DÝMÁŠ VALEM,
 ZVEDÁŠ SE, ROSTEŠ, MOSKVO MÁI
 A CHCI TĚ JAKO POSTROJ CHOVAT
 PRO DNY, JEŽ BUDOU ŠÍLETI,
 CO TY JAK VERŠ MĚ MEMOROVAT,
 JAK DĚJ RVÁT BUDEŠ Z PAMĚTI.

BORIS PASTERNAK

+++

PROFILY SVĀTOSTI

Jiří Maria Veselý OP – HRDINA KŘESŤANSKÉHO ODBOJE

/pokr.J.M.Veselý OP, F.Staudek, Čs.odboj v Itálii 1944-45, 3.část, Olomouc 1948 Krystal/
 Nikdo u nově zřízeného Nejvyššího štábu zasazeného vládního vojska ve

Villa Bartolomea v Itálii nevěděl s jistotou, co vlastně s námi Němci chtějí a kam nás pošlou a možná, že to nevěděli ani sami Němci... Naše jednotky byly

v ustavičném pohybu, nálada mužstva velmi skleslá. Kromě zbraní vzali nám Němci i motorisované dopravní prostředky. Chtěli prostě vyloučit každou možnost jakékoliv účinné akce z naší strany.... Jsme připraveni se rozprchnout.

30.října 1944: P. dr Veselý usiluje u nejvyššího štábu, aby

našim vojákům vymohl v neděli volno. Jejich ubytování na Pádu je špatné, mají hlad, trpí deštěm a nucenou prací v bahně. Nemohou ani nechat uschnout šaty, ani si vyprat prádlo. Morálka se horší denně od začátku přesunů k řece Pádu. V dešti a hladu byli honěni pěšky sta kilometrů bez; cíle. Bylo jasné, že pobyt v Itálii je koncentračním táborem.

Odzbrojení vládního vojska a s tím související úpravy velení a vůbec i přesuny vládního vojska na Pád vyžádaly si i úpravy v organizaci ústředí illeg. činnosti.

Proto byl koncem října přeorganisován »čs. revoluční výbor vlád, vojska v severní Itálii... mjr. duch. dr. **J. M. Veselý** — předseda politického výboru působí v "užším výboru"... Předseda výboru kromě věcí vojenských **řídil hlavně obranné zpravodajství a kryl celou ilegální činnost před Němci, zejména před německým spojovacím štábem...**

Mjr.duch. dr Veselý **byl duší ilegální činnosti, měl na starosti věci rázu morálního, styk se zahraniční vládou, s partyzány a Titovci. Udržoval odbojový duch hlavně mezi mužstvem a získával zprávy jak pro zahraniční vládu, tak pro spojence v Itálii.**

8. listopadu 1944: **Dr Veselý navštěvuje nemocné české vojáky v novém nemocničním oddělení v San Bonifacio. Nedostávají žold, jsou o hladu a trpí citelnou zimou...**

27. listopadu 1944: Němci a fašisté zahajují nelidské pronásledování a popravy partyzánů, kteří statečně a soustavně sabotují práce a ruší dopravní spoje. Na venkově se popravuje, v Miláně pracují elektrické pece. Italský lid však je nezlomný.

Dr Veselý pokračuje v duchovní správě na Pádě. Mezi českým mužstvem a Italy vládne srdečný poměr... Čeští vojáci vzbuzují obdiv, úctu

a lásku svým chováním jako lidé, jako Češi a křesťané... V jednom kostele (Gaiba, prap. 3.) po našich bohoslužbách lidé tleskali a volali »Evviva i Cecoslovachi« (ať žijí Čechoslováci)...

Překrásně to vyjádřili jednou dru Veselému: »Kdyby čs. vláda pořádala denně přednášky z londýnského rozhlasu o české zemi, nezískala by jí nikdy tolik úcty a lásky, kolik jí získali Vaši vojáci«. Šíříme znalost o domovu aspoň tak, protože fašismus o Slovanech rozšířil pusté lži...

16. ledna 1945: Pplk. Vondráček sděluje dru Veselému, že bude s generálem Pražákem a téměř s celým štábem odsunut do Prahy. To byla pro nás těžká rána...

Šeptaná propaganda, že spojenci úmyslně znemožňují italským vlastencům jakoukoli větší akci proti Němcům, aby mohli jednat s Itálií jen jako se zemí poraženou, skličovala i nás. ...

A tak prožívá vládní vojsko své ponížení v úloze nádeníků...

8. února 1945: **Dr Veselý s dr Springerem navštěvují naše vězně v německé voj. věznici v Peschieře.** Rusové se blíží k Berlínu a Němci jsou proto k uvězněným poněkud úslušnější. Vězni byli velmi hladoví...

17. února 1945: V Cremoně, při návratu z Milána, naráží dr Veselý na transport Slováků z vlasti. Působí žalostným dojmem, jsou polooblečení. Byli posláni narychlo do Itálie tak, jak je Němci našli. Neznají ani jméno velitele transportu. Jedou k Pavii; více nevědí. Dáváme jim všeobecné směrnice. Jsou rozhořčeni na Němce a čekají nedočkavě na osvobození.

Nadávají na Němce, na současnou slovenskou vládu a chodí s námi do hospody úplně veřejně pít na bratrství...

21. března 1945: **Dr Veselý navštěvuje naše 4 odsouzené na smrt ve Veroně:** Rulce, Reisingera, Bohuslávka a Sečkáře. Promlouvá k nim, dává jim chléb a cigarety a nějaké knihy. Litovali, že přeběhli přes výstrahu dra Veselého...**Téhož dne dostává se dr Veselý zázrakem v poslední chvíli i do vězení v Peschieře ke zbylé části našich partyzánů od praporu 12., ze skupiny Pudlo—Simek.** Byli zajati též u Turína. **Podářilo se mu vpašovat v cigaretě moták rotmistru Křížkovi a Kalvodovi od rtm. Pudla se směrnici, jak se má vypovídat.** Lístek přišel včas, výslech byl už druhý den. Šlo o životy mnoha našich lidí... Návštěvy provedl dr Veselý bez průkazů. **Bylo to nebezpečné. Němci už dra Veselého stopovali.**

Tlumočnick u německého soudu Jan N a v a r a, člen německé armády, učinil dr Veselému později toto hlášení o tom,, jak německý soud díval se na jeho

osobu a jeho činnost:

Přišlo jedno hlášení od správy vězení ve Veroně, že český duchovní často navštěvuje české vězně, a dotazovali se soudu, jaké je stanovisko soudu, pokud se týče těchto návštěv. To bylo v únoru 1945.

Jednou jsem zaslechl, že soudci o Vás hovořili. Když přišel zmíněný dotaz z Verony, učinil soudní rada Dr Heribald Geyer asi následující poznámku: „Černý mor — pod záštitou kutny... Pokud je mě známo, hovořil pak soudní rada Rohne s majorem dr Šulákem o usměrnění Vašich návštěv.

Asi v druhé polovici března 1945 napsal pak soud všem věznicím, kde byli příslušníci vládního vojska vězněni, že duchovní nesmí bez zvláštního písemného povolení soudu a tlumočnicka vězně navštěvovati...

31. března 1945: Podplukovník Sedláček znovu posílá dra Veselého do Údolí smrti« **na motocyklu (300 km) jako kurýra. Objíždí s čet. Kratochvílem všechny prapory, které žijí v hrozných ubytovacích podmínkách v hladu, žízni, špíně, vedru a za stálého bombardování.** Údolí je liduprázdné, rozorané bombami. Náhorní rovina nad údolím je plná německých »SS«, kteří doplňují horečně obranné práce a znemožňují větší partyzánskou činnost...

15. dubna 1945: Po bohoslužbách u praporu 2. v Peschieře, **vymáhá si dr Veselý zase návštěvu u našich vězňů a nese jim knihy, obrázky a chléb.** Dozorce bere cigarety a nechává nás volně se bavit...

Dr Veselý dokončil provolání k praporům.

Revoluční provolání k praporům.

Vojáci!

Padlo otroctví... Už neteče naše nevinná krev pod zákeřným nožem šíleného germánského netvora.

Přestal útisk, skončilo vzpurné, úmyslné deptání základních lidských práv, jakého neviděly dějiny.

Nad našimi městy vlaji zase naše národní vlajky, nad naši zemi znějí zase naše české zpěvy, z našich chrámů stoupá zase naše svobodná česká modlitba díky k Bohu za vlast, kterou nám dal před tisíci roky a dnes zase...

Přátelé, když jste byli opuštěni Protektorátní Prahou a všemi, těšil jsem vaše nemocné, navštěvoval jsem vaše vězně, posiloval vaše umírající, pohřbíval vaše mrtvé, staral se o vás živé a starám se. Vidím vás všechny před sebou, tisknu vám všem ruku a čekám, že nezklamete a uposlechnete všech dalších směrnic, které dostanete.

Za výbory :

Dr Veselý upozorňuje opětovně naše právníky, dr Suláka a Rusnoka, že

— Ále, kluci někde našli tigra, tak si ho přitáhli a teď si hrají na zoologickou zahradu

Němci ve Veroně propouštějí vězně, aby se šli informovat, co se děje s našimi, hlavně s odsouzenými na smrt. Někteří z nich, (Sečkář, Bohuslávek a Reisinger), byli pak zastřeleni několik hodin před příchodem spojenců na výslovný rozkaz K. H. Franka a přičiněním německého soudce Geiera, jak prohlásil tlumočnick Navara.

27. dubna 1945: Poněvadž se američtí velitelé střídají a každému je nutné vysvětlovati s větší či menší námahou znovu naši situaci, sestavuje dr Veselý s pomocí amerického kat. duchovního anglické hlášení, které se potom předkládá spojencům...

České znění anglického hlášení o vládním vojsku v Itálii.

S. Giovanni-Lupatoto (Verona) 27. IV. 1945. Věc: Štáb českého vládního vojska v Itálii hlášení.

Štáb českého vládního vojska v Itálii hlásí:

1. Dne 26. IV. 1945 v S. Giovanni-Lupatoto u Verony jsme přešli dobrovolně v počtu 21 důstojníků a 159 mužů se vši výstrojí a výzbrojí k americké armádě.

2. České vládní vojsko se skládá ze štábu a 11 praporů (v prostoru Verona-Bolzano). Jeho členové jsou příslušníci bývalé čsl. armády, kteří po okupaci Československa od Němců v roce 1939 byli vrženi do tak zvaného vládního vojska.

3. V roce 1944, jakožto politicky nespolehliví, v počtu 150 důstojníků a 4.500 mužů byli jsme vyvezeni z ČSR do Itálie a zde odzbrojeni a zařazeni jako pracovní útvary.

4. Podle rozkazu čsl. vlády (president Dr Edvard Beneš), hlásíme se ihned k

zařazení do československé armády do boje proti Německu, po boku spojeneckých armád.

5. Proto prosíme, aby s námi nebylo zacházeno jako se zajatci, jelikož jsme součástí československé armády rozhodnutím čl. vlády v Londýně v srpnu 1944.

6. Podle rozhodnutí naší vlády prosíme, aby toto hlášení bylo předáno:

a) příslušnému velitelství spojeneckých vojsk v Itálii.

b) Československému důstojníku u spojeneckého velitelství.

c) Československému vyslanci v Římě.

d) Československému vyslanci ve Švýcarsku, Dr Jaroslavu Kopeckému u Bernu.

7. Prosíme, by nám byl umožněn okamžitý styk s československým důstojníkem u spojeneckého velitelství v Itálii.

Major Dr Jiří Maria Veselý, v. r.

Štábní kapitán Jar. Hnilička, v. r. Přijal: pplk. Francis La Mott, v. r.

28. dubna 1945: **Dr Veselý hlásí písemně Američanům, že máme ve Veroně 4 odsouzené na smrt, nějaké uvězněné vojáky v Padově a v Peschieře a jedenáct praporů severně od Verony. Slibují, že se o ně postarají. Berou si od nás vojenské informace o Němcích a fronta se valí dále, za Veronu a k Pádové, podle našich zpráv...**

1. května 1945 : **Dr Veselý jako místopředseda voj. čl. národ, výboru ujímá se oficiálně vedení vojáků...** Vedl tedy dále celou akci dr Veselý...

13. května 1945: Dr Veselý odevzdává v Neapoli hlášení o vlád, vojsku též pplk. Svobodovi, náčelníku čl. misse v Itálii. Dr Veselému je divné, že nebylo u Američanů pro naše jednotky nic připraveno, vše jsme si museli vydobýt sami. Říká to pplk. Svobodovi. V Averse u Neapole je část praporu 6. v zajateckém táboru za svízelných podmínek: hlad, vši a svrab a k tomu nesnesitelné horko. Hoši chtějí domů, ptají se, proč se jim nepomůže. Němci je týrají ještě v koncentrač. táboře...

20. května 1945: Posledním oficiálním činem čs. voj. nár. výboru bylo zaslání blahopřejného telegramu panu presidentovi dr Benešovi do Prahy z Florencie:

Pane presidente!

Váš boj a Vaše obětavost sílila a vedla nás všechny v cizině. Den Vašich narozenin nás nutí k vyjádření dvou citů... Slibujeme Vám svou věrnost.

Dr Jiří Maria Veselý O. P.

Florence 20. V. 1945.

za Cs. voj. nár. výbor v Itálii.

/příště pokr.J.M.Veselý OP, F.Staudek, Čs.odboj v Itálii 1944-45, 4.část, Olomouc 1948 Krystal, <https://librinostri.catholica.cz/>

+++

MÁ KRASAVICE...

MÁ KRASAVICE, PLNIČKÁ

TVÁ PODSTATA MI K SRDCI ZPÍVÁ.
HUDBOU SE STÁT CHCE CELIČKÁ
A CELÁ PO RÝMECH JE DIVÁ.
VŠAK V RÝMECH OSUD UMÍRÁ
A V MALÝ SVĚT NÁŠ PRODÍRÁ
SE PRAVDA SVĚTŮ SVÁRLIVÁ.
A RÝMY NEJSOU ŘÁDEK SLED,
SPÍŠ DO ŠATNY JSOU LÍSTEČEK
A POUKÁZKA K STÁNÍ JSOU
V LŮN ZÁHROBNÍ TMU KOŘENNOU.
A V RÝMECH LÁSKU SLYŠÍME,
KTEROU JEN ZTĚŽKA SNÉST LZE SVĚTU,
A PŘED NÍŽ BRVY CHMUŘÍME
A ČELA TVRDĚ VRAŠTÍME TU.
A RÝMY NEJSOU ŘÁDEK SLED,
LEČ VSTUP, VSTUPENKA ZA PRÁH HNED,
BYS DOSTAL, JAK PLÁŠŤ ZA STVRZENKU,
BOLESTI TÍHU TĚŽKOU VENKU,
STRACH Z PŘEDTUCHY A NEŠTĚSTÍ
ZA VERŠE ZVUČNÉ NÁVĚSTÍ.

MÁ KRASAVICE, CELIČKÁ
TVÁ TVÁŘ, TVÁ BYTOST,
KRASAVICE, NÁM ÚJÍ DECH,
NÁS VEDE V SNECH,
NÁS VEDE ZPÍVAT, LÍBTI SE.
K TOBĚ SE MODLIL POLYKLET.
TVÉ ZÁKONY JSOU DÁNY, SLAVNÁ!
TVÉ ZÁKONY SPÍ V DÁLKÁCH LET.
JÁ ZNÁM TĚ, ZNÁM TĚ ODEDÁVNA.
BORIS PASTERNAK

+++

HRANICE ROBOTIZACE

Mnoho lidí zaslepeně věří v technickou utopii, kde – jak se domnívají – roboti nahradí lidskou práci tak, že jim budou lézat pečení holuby rovnou do huby. Pravda je, že technicky důmyslně zkonstruovaní roboti mohou být vybaveni samoučícím se počítačem. A potom by se mohlo zdát, že tak, jako se říká o člověku, že se chybami učí, bude se to říkat i o takových robotech, že se s každou chybou zdokonalí a dosáhnou ještě větší dokonalosti. Hranice robotizace však znamenají jistou omezenost dané techniky. Třebaže robot může

překonat člověka silou, rychlostí, množstvím výrobků, přesto zůstávají také pro robota ještě nepřekonatelné hranice. Za tyto hranice se robot nemůže dostat umělou inteligencí, i kdyby měla vlastnost sebezdokonalování. Tak vyspělý robot s pokročilou umělou inteligencí dovede zkomponovat nějakou novou Bachovu skladbu, když má v paměti uloženy všechny Bachovy skladby. Robot však nedovede vykročit za hranice těchto kompozic podle docela nové inspirace, a vytvořit dílo překonávající samotného Bacha. Pokud se ukazuje, že přitom chybí navenek nepředvídané vybočení z hranic daných kompozic, tedy je jisté, že lze do počítače naprogramovat nějaké statisticky plánové vybočení z daných hranic příslušného komponisty. Je známo, že většina moderní hudby z takzvaného písničkového toku, přijímaného širokými masami, zejména metalová hudba, je dílem umělé inteligence. Dokonce i v moderním malířství se používá počítačů, takže se navenek zdá, robotizace ovládá nejen pracovní výkony člověka, ale také jeho tvořivě naplňovaný volný čas a oblast služeb. Vnějšíkové zdání je však pouhým zdáním a velkou iluzí.

Ani jedno umělecké dílo nelze vytvořit pouhou technikou, sebevíce digitalizovanou. Nejde jen o to, že umělecké dílo je průkopnickým výrazem, který vyjadřuje jisté znamení doby, společenských poměrů a potřeb lidí, protože to všechno, takový skvělý indikátor společností poměrů je možno provést digitálně. Jde o to, ani jeden takový tvůrčí robot není nadán nesmrtelnou duchovou duší, na rozdíl od člověka, kterého Bůh stvořuje jako Boží obraz podle Boží podoby. Bůh jej stvořuje z Boží lásky pro sebe, tedy proto, aby člověk chválil Boha. Samozřejmě, že by takovou chválu Boha, takové chvalozpěvy bylo možno naprogramovat i do počítače nějakého robota, ale stále by to byla činnost naprosto nutná, nesvobodná, protože počítač, na rozdíl od člověka, není Božím obrazem, tedy není nadán rozumem ani svobodnou vůlí. Také v tomto ohledu může být robot imitací člověka, takže může myslet, avšak pouze v nižší úrovni myšlení, totiž myšlení přemítavého, způsobilého srovnávat premisy a vyvozovat úsudky z nějakých předpokladů. Při naprogramování Božích pravd by počítač byl způsobilý vyvozovat správné úsudky, jako to činil katalánský františkánský terciář Rajmundus Lullus pomocí svého zařízení „Ars magna“. Robot by tedy byl snad způsobilý jistých meditací, ale nikdy by nebyl způsobilý ke kontemplaci. Robot vybavený sebedokonalejším počítačem zůstává navždy jen bezduchou imitací člověka, nezpůsobilou proniknout k vrcholným sféram myšlení. Kontemplace se dostává pouze Božímu dítěti právě v jeho nesmrtelné duši, avšak i tato duše musí k tomu být náležitě připravena. Tomáš Bahounek OP

+++

DIGITALIZACE EUROAZIE

Dne 7.4.2024 se konal rozhovor s vedoucím digitálního hospodářství ANO. Podle rozhovoru s odborníkem v umělé inteligenci přechází Rusko na datové

hospodářství. Vláda a podniky nyní společně jednájí o budoucnosti internetu a co dělat s „digitálními dvojčaty“ Rusů a jak se vyhnout otočení digitální stopy do „digitálního vodítka“.

Myslíte si, že se hodně lišíte od svého „digitálního dvojčete“?

Každý rok se konají schůze o vývoji kvantových technologií a umělé inteligence, která přitahují nejen odborníky, ale i studenty. Internet eviduje a registruje všechno. S příchodem umělé inteligence, která se naučila zobecňovat informace rychleji než lidé, se „digitální dvojče“ pro každého z nás skutečně objevuje a žije někde tam venku, ve virtuálním prostoru. Spíše jen dětství a dospívání těch, kdo se narodili v 70. a 80. letech 20. století, zůstalo někde mimo světovou síť.

Pravděpodobně jediný rozdíl mezi digitálním dvojčetem je v tom, že nevyrůstá. Koncem 20.století přistupovali lidé k internetu pomocí velkých stolních počítačů s „vrzajícími“ modemy.

S rozvojem internetu se ukázalo, že počítač není jen kus hardwaru pro řešení problémů, ale je to výstup na World Wide Web se všemi jeho znalostmi.

V roce 2024 – přesně 30 let od okamžiku, kdy byla v Rusku spuštěna doména „.ru“ (7. dubna 1994).

Přechod k mobilnímu měřítku používání internetu začal na počátku 21.

století s rozvojem sítí a příchodem chytrých telefonů.

Hromadně rozšířená účast samozřejmě nemohla nezbudit zájem státu o internet?

V roce 1999 se tehdejší premiér Ruské federace setkal se zástupci internetového průmyslu. Na schůzce byla uzavřena jakási společenská smlouva: Internet se má vyvíjet volně, podle zákonů

tržní konkurence a s minimální regulací ze strany státu. Úřady už tehdy pochopily, že pro vytvoření vlastního samostatného internetového hospodářství je nutné co nejvíce omezit regulaci tohoto nového jevu, umožnit trhu, aby si vše dělal sám, a pomoci podnikům postupovat po kolejích konkurence a samoregulace zároveň.

V dnešní době je těžké si představit dítě bez chytrého mobilu s internetem v ruce. Můžete mi říct, k čemu to vedlo?

„Tehdy, počátkem 21. století byl zahájen nejvýkonnější vývoj domácích internetových hráčů a technologií. To vedlo ke vzniku vlastního, „ruského internetu od samého začátku“.

Pak se objevil docela zajímavý jev. I my jsme to oslavili a aktivně se do toho zapojili. Všichni si začali myslet, že internet není jen nějaký prostor, který žije podle svých vlastních pravidel. Zapojuje se do sítě internetu, ať už jde o průmysl, hospodářství, sociální oblast nebo státní správu. K obecnému sladění sítě s realitou tehdy ještě nedošlo. Potřeba takového sladění se však chápala.

Před patnácti lety jsem „šel“ na internet, abych se odpojil od reality, nyní je síť kolem nás, hranice jsou setřeny. Můžete pojmenovat zlomový bod tohoto procesu?

Ve skutečnosti už v roce 2015, na základě Internet Development Institute (IDI), který jsme vytvořili, a po výsledcích schůze Internet Economics 2015, jehož se prezident zúčastnil, objevilo se digitální hospodářství a datové hospodářství — „Dlouhodobý program rozvoje internetu a odvětví hospodářství souvisejících s internetem: 2015–2019“. Podstatou programu je digitální přeměna podnikových procesů a další přechod digitalizace do sociální sféry. Tento „předchůdce čísla“ jsme pak nazvali takto: Ekonomika I+ (pod „plus“ byla skryta všechna odvětví související s internetem: zdravotnictví, média, obchod, veřejná správa, průmysl a energetika...)

Poté vznikl koncept budoucího internetu, který byl mimo jiné „viděn“ mezinárodním společenstvím — „digitální ekonomika“. V Rusku už pochopili: hospodářství a technologie nemohou existovat a rozvíjet se izolovaně, hospodaření dnešní společnosti je úzce propojeno s daty. Byl zvolen

vektor a v roce 2018 byl spuštěn program „Digitální hospodářství“ (a objevilo se ANO „Digitální hospodářství“), jehož podstatou je urychlení digitální přeměny podnikání, veřejné oblasti sociální.

A co je „přeměna digitálního podnikání“?

Ať už se jednalo o těžební průmysl nebo obchodní sektor, programy určovaly měřítka toho všeho: kolik peněz by v něm mělo být, jak by to mělo přispívat k HDP země. Všechna měřítka těch programů byla překročena.

Digitalizace hospodářských procesů pomohla hospodářství přežít v době covidové psychózy růst i v období aktivních sankcí vůči Východu.

Nyní je další fází přechod od „digitálního hospodářství“ k „datovému hospodářství“ (tím se vracíme k původnímu pojmu: datové hospodářství, nebo jak je tento trend nyní častěji popisován, k hospodářství řízené daty).

„Digitální“ ve státních programech, na první pohled nenápadný, zůstane stejně jako dříve. Můžete jednoduše vysvětlit, co je tento přechod?

Klid... to se dnes, na posledním jednání, rozpustila komise dopravní.

Digitální hospodářství je jakousi mýtinou, na které vyrostla krásná hedvábná tráva a na které kvetou krásné květiny, poletují pracovitě včely... Celý tento ekosystém se ukázal být tak úspěšný, protože byly vytvořeny podmínky: příznivý klimatu byl trávník po celá ta léta řádně pohnojeno. Všechny tyto snahy nebyly marné.

Teď se snažíme zjistit, co bude dál. A pak na této mýtině zasadíme strom, který by měl začít rychle růst na zúrodněné půdě: růst nahoru a do šířky, v nějakém novém směru a dimenzi, produkovat zcela nové plody, podněcovat nové formy života a aktivity. Tento strom = „hospodářství dat“. To znamená, že to není něco, co odebírá živné médium nebo konkuruje obyvatelům mýtiny. Pomáhá jim to a jejich spojení dává nelineární příznivý účinek.

To je dobrý příklad, ale strom vrhá stín, padá z něj listí, padají jablka na hlavy, což vede spíše k nepříjemným pocitům než k vědeckým objevům. Může se podle vás digitální stopa ve velkých databázích stát pro Rusy „digitálním vodítkem“?

Obecně platí, že téměř všechny informace o nás jsou na internetu, zatímco jsou v rukou různých korporací, prostřednictvím služeb, které všichni využíváme. Korporace shromažďují digitální stopy, shromažďují je, vědí, kde jsme a co nyní používáme. Přirozeně se nabízí otázka: komu by tato data měla patřit: uživateli, státu nebo firmě?

Rovina samoregulace neumožňuje kontrolovat nebo plně ovlivňovat globální procesy, ačkoli „datová ekonomika“ stále zůstává globální. Každý člověk, který používá internetové služby po dlouhou dobu, má „digitální dvojčata“, která se pohybují z jedné země do druhé. Stát vstoupil do oblasti a zatím říká jen „zkusme to“, abychom udrželi rovnováhu zájmů.

Existují v tomto směru nějaké dohody mezi úřady, podniky a oblastí umělé inteligence?

Rusko zachovává poměrně vyvážený přístup, byznys to sleduje. Obecně, i když otázka zůstává otevřená, je nutné provést vysvětlující práci se společností, že ne všechny změny probíhající v digitálním prostředí nutně vedou k nějakému zpřísnění kontroly nad jejich životy.

Rusko musí vzít v úvahu zkušenosti jiných zemí ve styku s „digitálními dvojčaty“ občanů během přechodu z „digitálního hospodářství“, která shromažďovala data, k „datovému hospodářství“, které taková data spravuje. Tomu pomohou experimenty s právními režimy, dialog mezi byznysem, státem a společností.

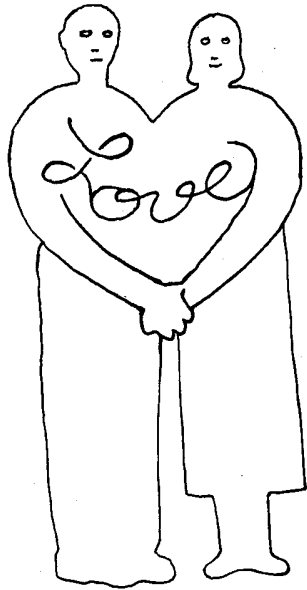
Velmi často se nám v umělé inteligenci průmyslu říká, že jste často „křičeli“ marně, jak vidíte, nic špatného se nestalo. Právě proto, že byl kontakt navázán včas, byly vyjádřeny obavy, bylo zabráněno mnoha nebezpečným chybám a zbytečnému „utahování šroubů“.

Vláda věnuje pozornost tzv. „internetu věcí“, Rusové ještě více věnují pozornost tržištím, v internetových obchodech tráví denně přes půl hodiny.

Jaký by měl podle vás být digitální obchod budoucnosti?

Úřady budou pokračovat v rozvoji digitalizace národa. V Rusku existují vážní hráči na trhu. Online obchodování, pracují nadaní marketéři, obchodní činnosti prováděné na internetu zasáhly a udržely si více než 50 % obecnstva. K rozvoji a popularizaci tržišť v mnoha ohledech došlo během pandemie, kdy

kurýři doručovali zboží zákazníkům bezkontaktně. Poté společnosti vážně přemýšlely o naplnění stránek, takže např. jsou všechny výrobky dobře naskenovány. Ceny na stránkách jsou nižší než v kamenných obchodních řetězcích. Nedávno jsem se přistihl, jak si říkám, že jsem více než 40 minut studoval obsah jednoho z tržišť.

Budoucnost tržišť – internetu věcí – zahrnuje předvídaní spotřebitelova požadavku, nabídku očekávaného výrobku, a v opačném případě usnadnění možnosti rychlého vrácení. Tento trh by měl usnadnit vyšší úroveň života, ale nejen hmotnou úroveň, nýbrž také duchovní úroveň. Tak západní podnět dosahuje vrcholného rozmachu v Euroazii, což se ještě více zdokonalí použitím digitálních vymožeností čínského internetu, který se vzdává i mnoha západních softwarových složek a tvoří od základu zvláštní čínské počítače. Jde

však o to, aby digitální rozmach Euroazie nestal samoúčelným, ale aby umožnil duchovní rozmach národů. S.Plugotarenko

+++

MYSTIKA STÁŘÍ

PŘEBÝVÁNÍM NEJ.TROJICE K PŘETVÁŘEJÍCÍMU SPOJENÍ

Učitelé duchovního života se shodují v tom, že vyšší duchovní život spočívá v jakémsi zakoušení Boha. Je nepopsatelné, co se děje v duši v tomto zakoušení. Ale daleko důležitější je, jak se toto zakoušení uskutečňuje, za jakých okolností a podmínek, jaké dogmatické skutečnosti jsou tu podkladem tohoto těsnějšího spojení s Bohem.

Písmo svaté připíná tajemnou zvláštní přítomnost svatých osob v člověku na lásku. Proto se mluví při této příležitosti zvláště o Duchu svatém, který vychází jako láska a je vyslán zvláště k nám.

Svatý Jan /14,23/ uvádí: *Miluje-li mne kdo, slova má bude zachovávat a já a Otec přijdeme k němu a učiníme si u něho příbytek; /15/: Milujete-li mne, zachovávejte má přikázání. A já budu prosit Otce a jiného Utěšitele vám dá, aby zůstal s vámi vždycky. /26/: Duch svatý seslaný, jež Otec pošle vám ve jménu mém, vyučí vás všemu a připomene vám vše, cokoliv jsem říkal vám.*

Bůh je láska, a kdo přebývá v lásce, v Bohu přebývá a Bůh v něm /1 Jan 4,16/ Svatý Pavel píše Římanům: Naděje nezklame, ježto je Boží láska rozlita v našich srdcích Duchem svatým, jenž je nám dán, a dále: Copak nevíte, že jste chrámem Božím a že Duch svatý přebývá ve vás? /1Kor 3, 16/

Je to docela jiná přítomnost, nežli je ona, kterou je Bůh ve všech věcech jako jejich ustavičný Stvořitel a Zachovatel. To není jen spojení touhy, která si touhou přitahuje, zpřítomňuje milovaný předmět. Je to přítomnost docela zvláštní. Bůh se v ní předává člověku v lásce, aby ho člověk požíval. Proto se připomíná v tomto zvláštním přebývání Boha v nás především Duch svatý. Tomu přísluší, aby byl dán, poslán, a aby byl láskou. Je dárce darů, hlavně moudrosti, a pak původcem lásky, jimiž, totiž moudrostí a láskou, člověk jaksi postihuje Boha přítomného v sobě.

Je to zkušenostní poznání, protože duše poznává Boha ne už jako něco cizího, vzdáleného, nýbrž jako nesmírně důvěrně blízko v nás otcovsky, přátelsky přebývajícího, jako něco, co se nám podává k zakoušení, k poznání lásky. Svátý Tomáš přidává slůvko **jako** zkušenostním (I Sent. dist. 14,2,2. ad 3.). Nepostihujeme zde ve světě Boha přímo v něm samém, nýbrž v úkonu žhavé lásky poznáváme, jak je v nás, a také že je v nás důvěrně. Teprve ve slávě postihneme Boha přímo. Zde ve světě k tomu nemáme prostředky. Nemáme tu ještě světlo slávy.

Duch svatý je dán duši tak, aby ho mohla mít, *obejmout*. Protože ve světských poměrech se nám podává v milosti a pak na milosti budovaném požívání. Duch svatý zasévá do duše lásku a moudrost, jichž požíváme a jimiž ho požíváme a v něm zakoušením či okoušením jeho darů poznáváme. Bůh je pravda a láska, a darem moudrosti ho poznáváme tak, jak On, Pravda, sebe dokonale poznává, a láskou jím vlitou, okoušenou, právě jako jím vlitou, jej poznáváme, jej, jenž je Láska. To, co v tomto tajemném objetí prožíváme a okoušíme, není Bůh sám v sobě, nýbrž onen dar lásky a moudrosti, Duch svatý vychází jako láska a proto, když se nám Bůh dává v lásce a jako láska, připisujeme to právě Duchu svatému, jenž je jako zosobněná láska zárukou našeho dědictví, totiž dětství, zárukou, že jsme Boží, když se v nás tak důvěrně odráží vlastní život Boží moudrosti a lásky.

Duch svatý je k nám poslán, když je totiž novým způsobem v nás, a je naším darem, jestliže jej dokonale máme. Pokaždé se to zakládá na skutečnosti, že Bůh je ve spravedlivých ještě novým způsobem, který se liší od obyčejného způsobu, kterým je Bůh jako Stvořitel ve všech věcech. Duše má v sobě Boha jako předmět, který má poznávat a okoušet právě v onom přebývání, právě jakožto důvěrně přátelsky přebývajícího v nás, že jej má tak poznávat, jako poznává svou myšlenku, jako objímá svou lásku.

To už není poznávání přemítající, skládající a úsudkové, nýbrž poznávání onou vnitřní sourodostí, vnitřní spřízněností s Bohem, který je láska a moudrost. Právě svou vroucí láskou k Bohu působenou mimořádně v člověku poznáváš

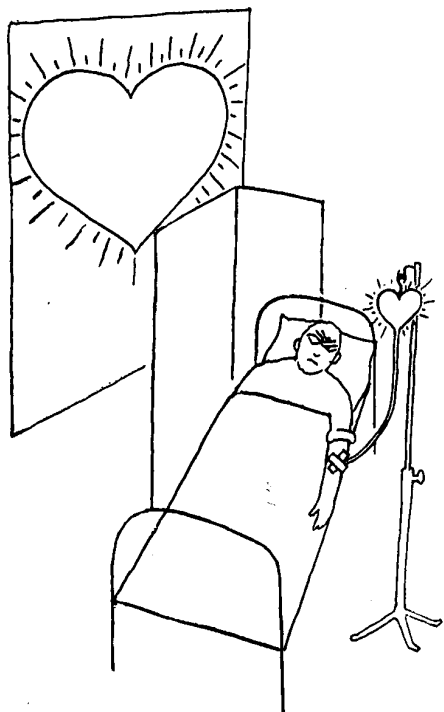

Boha, který je láskou. Proto se nejdokonaleji projevuje láskou a moudrostí, když se dá poznat jako láska nová, silná a důvěrně blízká. Touto důvěrnou blízkostí, či vnitřní sourodostí a spřízněností ho poznává, podobně jako čistý člověk hodnotí věci, týkající se svaté čistoty, právě svým vytríbeným smyslem pro čistotu, takže hodnotí věci podle toho, jak jsou cizí nebo vlastní oné už s člověkem srostlé čistotě.

Čím více se nechává člověk ve všem nést a vést duchem moudrosti a lásky, ve svém hodnocení všeho ve svém životě, tím více v něm tajemně působí Bůh, tím ale také stále více v tomto odevzdávání se Božímu působení poznává člověk Boha jako sladce a důvěrně blízko přítomného v sobě. To už není poznávání přemítavého myšlení, usuzujícího z předpokladů na závěr. To je poznání oním vnitřním ohněm a teplem, čili jakousi sladkostí v duši *ohněm planoucí lásky*...

Bůh mluví ke každému, kdo se mu aspoň nějak oddá. Duch svatý šeptá občas i v duši začátečníka; pakli, že se někdo honí za světskými starostmi a roztržitostmi, křik jeho zájmu umlčí Boží hlas. Proto je třeba odříkání, aby se člověk ukáznil, aby utišil rozbouřené vášně. K tomu, aby to Bůh urychlil, sesílá každému na začátku duchovní dráhy nějaké úlevy, sladké útěchy. Kdo si však navyká na tuto stravu tak, že nevidí Boha pro jeho sladkosti, pro stromy nevidí les. Nechápe, že tato strava má člověka připoutat k Bohu. Místo toho by se jeden připoutal k Božím dílům, k jeho účinkům. Tak je třeba další zkouška, aby jeden sledoval Boha v duchu a v pravdě. Když už hledá celé své duchovní štěstí v duchovním uchopení Boha, vystává nové nebezpečí, že se přitom spolehne jenom na své světlo a na své vlastní síly. Musí tedy znovu projít jakýmsi mlýnkem, totiž tím, že mu Bůh dá okusit, jak nedovede žádné stvořené slovo vyjádřit přesně a dokonale Boží plnost a jeho tajemství, aby se jeden nechal vést v tomto pronikání k Bohu, v tomto poznávání Boha jen Božím světlem, aby se nechal zaplavit Božím poznáním a Boží láskou, jak Bůh sám sebe poznává a miluje.

Zkrátka, jeden má být tak Bohem naplněn, že poznává a miluje samým Bohem, a že to ví a cítí a okouší. V tomto seberefektovaném okoušení Boha v sobě je vrchol duchovního života, *přetvářející jednota*, jednota přetvářející lidskou činnost na činnost přesahující všechny lidské možnosti. Jenže toho se nikdo nedopracuje sám. To musí působit

právě Bůh sám v nás. Jen Bůh může v nás působit dokonalou lásku. Protože pak láska a poznání jsou těsně spjaty, tak jak jen Duch svatý jako zosobněná láska může v nás tuto lásku Boží působit, proto ji připisujeme působení Ducha svatého. A protože o Duchu svatém praví Spasitel, že nás vyučí veškeré pravdě, také jen jeho darem moudrosti dostane se nám Boží moudrosti, onoho svrchovaného poznání, které je v nás působeno samým Duchem svatým jako naše účast na jeho moudrosti, na jeho poznání. V *Duchovní písni* se vypovídá o duchovním životě jako o postupu sedmi komnatami, jež obsazujeme postupným oddáním se sedmi darům Ducha svatého. Až teprve když duše sleduje, že usuzuje o všem zbrusu novým světlem, teprve tehdy je důvěrně blízko svého Boha.

Čím je duše čistší a osvobozenější ve své víře a lásce, tím více ji Duch svatý vede a osvěcuje a uděluje jí nové dary.

Všechna hnutí, úkony a sklony, které duše kdysi přijala od svého zdroje nadpřirozeného života, jsou v tomto spojení přetvořeny ve hnutí božské, zemřelé sebelásce a žijící v Bohu. Duše se stala skutečným Božím dítětem, je celá jakoby oživena Duchem svatým. Jak píše svatý Pavel Římanům: *Ti, kteří jsou vedeni Božím Duchem, jsou Božími dětmi* (8, 14). V těchto hlubinách duchovního života nejde o to dosáhnout hluboké úrovně poznání, nýbrž o radost jako hlavní zážitek. Je to jiná radost, než se zasmát anekdotě nebo směšnému šaškovi, ale o radost věčnou a neustálou. *Stále se radujte!*

Bůh je ohniskem duše. Když dosáhne duše toho, že se láska a poznání Boží stává poznáváním a milováním proměněné duše, tak se Bůh stal jejím nejvlastnějším středem. V tomto okamžiku je duše celá naplněna, přetvořena v své celé činnosti činností Boží. Bůh působí tu přímo na podstatu duše, na její vrcholek, do něhož jsou zasazeny rozum a vůle. Tak duše poznává podstatu své duše, Boží podstatu přítomnou v sobě. Všechno ostatní ztrácí teď už pro ni význam. Ničeho se nebojí, dovede všechno obětovat, všeho se odváží.

Jen málokdo dostupuje až sem, k onomu tajemnému zasnoubení s Bohem. Ale protože to všechno je působeno na základě posvěcující milosti, která je základem našeho nadpřirozeného spojení s Bohem. Kdo se nechá vést Duchem svatým, kdo se mu otvírá dokonale, kdo se nechává zaplavovat celou Boží láskou a všemi jejími důsledky, nenajde ani tuto mystickou cestu uzavřenou. TB

+++

NOC

JAK BRONZEM DOPRÁŠENÉ HRNCE
JE SPÍCÍ SAD CHROUSTY OBSYPÁN.
HNED VEDLE MNE, VEDLE MÉ SVÍCE
ROZKVETLÝ SVĚT VISÍ ZE VŠECH STRAN.
A JAKO K NESLÝCHANÉ VÍŘE
JÁ DO TÉTO NOCI JSEM ZVÁBEN BYL,

KDE ZVETŠELÝ TOPOL, K NEBI MÍŘE,
ZNAMENÍ LUNY ZAVĚSIL,
KDE RYBNÍK TAJEMSTVÍ ODHALENÉ,
KDE JABLONÍ PŘÍBOJ ŠEDPCE TMOU,
KDE SAD JAK STAVIDLO SE KLENE
A DRŽÍ NEBE PŘED SEBOU.

BORIS PASTERNAK

+++

Rabindranath Thákur Rozkaž mi, a očesám ovoce, abych je přinesl v plných koších na tvůj dvorek, ač něco již přišlo na zmar a něco ještě nedozrálo.

Jeť roční doba přetížena svou plností a ve stínu kvítí pastýřova píšťala.

Rozkaž mi, a pustím se s lodí přes řeku.

Březnový vítr je vrtošivý, dráždí liknavé vlny k reptání.

Zahrada vydala všechno a v umdlené večerní hodině ozvalo se volání z tvého domu na pobřeží, zatím co slunce zapadá.

/ Rabindranath Thákur - Česání ovoce I, Votobia, Olomouc 1995. Přeložil L. Vojtíg/

Je letní slavnost jen pro svěží květy a nikoli též pro uschlé listí a zvadlé kvítí?

Je píseň moře v souzvuku jen s vlnami stoupajícími?

Nezpívá též s vlnami, které klesají?

Tam, kde stojí můj král, jsou do koberce vpředeny drahokamy, ale i hlína čeká trpělivě, až se jí dotkne jeho noha.

Jen málo je moudrých a velkých, kteří sedí s mým Místrem, on však vzal poštelého do svého objetí a učinil mne provždy svým služebníkem. /III/

+++

BRNĚNSKÁ AKAD. DUCH.ŽIVOTA CTIH.PATRIKA KUŽELY OP

/pokr./ *Jako každý smrtelník i Kužela měl jistě nedokonalosti a chybičky, o nichž dobře věděli jak jeho kolegové, tak představení a páni profesoři, naše vzájemné styky byl, řekl bych, rázu svátečního, ale pochybuji, že by br.Patrik nechal zevšednět styku s kolegy a spolubratry kleriky!*

Přesto byl a může být odporoučen jako vzor katolického studenta a vzorného řeholníka ohněm lásky Boží a apoštolské lásky k bližnímu zaníceného

dominikána.

P.S. Z jeho žijících příbuzných snad nejvíce chápala jeho smýšlení a ideály jeho rodná sestra Lidka, pov. učitelka. O ní častěji vyprávěl a snad se jí svěřoval s osobními zážitky.

Další P.S. Vzpomínám konečně jedné zvláštní přednosti, řídké obzvláště u mládeže: Byl za vše nesmírně vděčný! nejevil vděčnost zevnějšími projevy, slovy, tím méně obvyklými zdvořilůstkami, které jsou víceméně patrné i u lidí světských. Jeho vděčnost byla něco více, radostí v Bohu, díkyčiněním modlitbou!

Tyto vzpomínky k uctění památky v Pánu zesnulého a velmi želeného spolubratra na výzvu napsal

P.Alb.Škrabal O.P. v Praze, v květnu 1942

3) Pozn: Rodičům se tehdy na Moravě "onikalo".

4) Česky: od první třídy gymnasia.

5) Psáno roku 1942, kdy otec Bubeník ještě žil.

Svědectví kardinála P.Yves M.J.Congara OP

Další svědectví vydává o br.Patriku Kuželovi jeho profesor ze Saulchoiru, pozdější kardinál Yves Congar OP.

Znak O.P.

Generální kurie

Řádu bratří kazatelů

Řím (147) 26.5.46

Konvent sv.Sabiny (Aventino)

Poznal jsem bratra Patrika Kuželu v Saulchoiru, ve školním roce 1938-1939. Měl jsem ho velice rád. Měl velký zájem o otázky, jimž jsem se zasvětil také já: Církev a jednota křesťanů. Když opouštěl Saulchoir v červenci 1939, půjčil jsem mu první svazek spisů Chomjakova (ruský), aby jej zpracoval během prázdnin. Současně jsem ho žádal, aby shromáždil pro mne nějaké zprávy vojenského rázu, týkající se postupu Němců. Bratr Patrik měl rád Francii. V den vstupu Němců do Prahy, přišel ke mně a řekl: Milý Otče, nyní miluji Francii dvojnásobně, protože už nemám vlast...

Podle mého názoru, br.Patrik byl dokonalý. Měl všechny dary přirozené i nadpřirozené. Byl krásný, příjemný, sympatický a mohl mít úspěch ve všech oblastech práce. Byl ohleduplný, trpělivý. Člověk měl dojem, že po něm může chtít cokoli a může mít jistotu, že to bude uděláno dokonale. Byl hluboce věřící, zbožný, nadpřirozený. Modlil se s hlubokým soustředěním. Já jsem od něho doufal a čekal vynikající přínos pro Církev a pro svou zemi.

Během války 39-45, kdy jsem byl zajatcem, velmi často jsem na něho myslel. Častokrát jsem se pokusil ze zajetí uniknout, a říkal jsem si budu-li muset jít přes Československo dokáži ho navštívit. Pochyboval jsem, že by byl zapojen do

protinacistického odboje.

Mezitím, jak jsem jen mohl, snažil jsem se zjistit, co s ním je. Zpráva o jeho smrti mě zdrtila. Měl jsem ho velice rád. Byl by z něho býval vynikající dominikán. Uchovávám na něho vzpomínku jako na velmi svatou duši, na dokonalého bratra, velmi oplakávaného.

fr. Yves M.J. Congar

/Z knihy J.M. Veselý OP, Tomáš J. Bahounek OP, To není sen)

+++

TICHÝ OCEÁN

HLAS NAŠICH SLAVÍKŮ V TVÉM ŠERU JISKŘIL SE. A DOUPATA
JAK HUDBA VŘELA PŘI ROZVÍJENÍ. TED SRDCI, VESEL ÚDERY . . . .
V LANOVÍ ZVONIL JITŘNÍ VÍTR TVŮJ A ZRCADLENÁ DO ZLATA
ZEM TÁHLA KOLEM NÁS, JAK NÁBŘEŽÍ KRÁLOVSKÉ NÁDHERY.

VŠAK PŘED NÁMI A NAD NÁMI, NAD MYSTÉRIEM HLUBIN TVÝCH
OCEÁN TICHÝ SVĚTŮ NEVIDITELNÝCH TISÍCI HOŘEL DRÁH;
A STÁLE JEMNĚJŠÍ, JAK VODOPÁDŮ ŠUM VE SLUCHU NEMOCNÝCH,
ŽAL ZEMĚ, NAVŽDY ZTRACENÉ, SE SLÍVAL V NAŠICH MYŠLENKÁCH.

NA KVĚTY JEJÍ VZPOMNĚLI JSME, ŽÁDOSTIVĚ VONÍCI
A V SKRYTÉM OHNI JEJÍM VZNÍCENÉ, JAK PŘIBLIŽENÍ RTŮ;
NA KAŽDOU LÁSKY VTEŘINU, JAK ZABLLOUDILA VČELA ZVONÍCI,
KDYŽ O SKLO OKEN NARÁŽÍ DO ZLEDOVĚLÝCH BLANKYTŮ.

NA SLOVA SOUCITNĚHO SCHÝLENÍ, EXTASÍ SVATÝ NACH,
A NA HLAS DUŠE ANDĚLSKÝ, KDYŽ BOUŘÍ KRVE TIŠÍ MOCÍ SVOU;
NA VISE PROROKŮ, V NICHŽ JAKO VĚTREM POZDVIŽENÝ PRACH
POD KOLY TVÉHO VOZU TRIUMFÁLNÉHO HVĚZD MILIONY VROU.

NA SLUNCE KONEJŠIVÉ DOUSMÁNÍ V ZOUFALOSTI DNÍ,
KDYŽ NÁHLE VZEPLÁ NA VĚCECH, JAK ZLACENÍ TAJEMNÝCH NÁPISŮ,
NA VLÍDNÝ POKYN HOSTITELKY ŽÁSTUPŮ, KDYŽ POLE OBILNÍ

SE ZASKVÍ Z OBZORU, JAK SKYVY BĚLOSTNÉ NA MÍSE Z JASDISU.

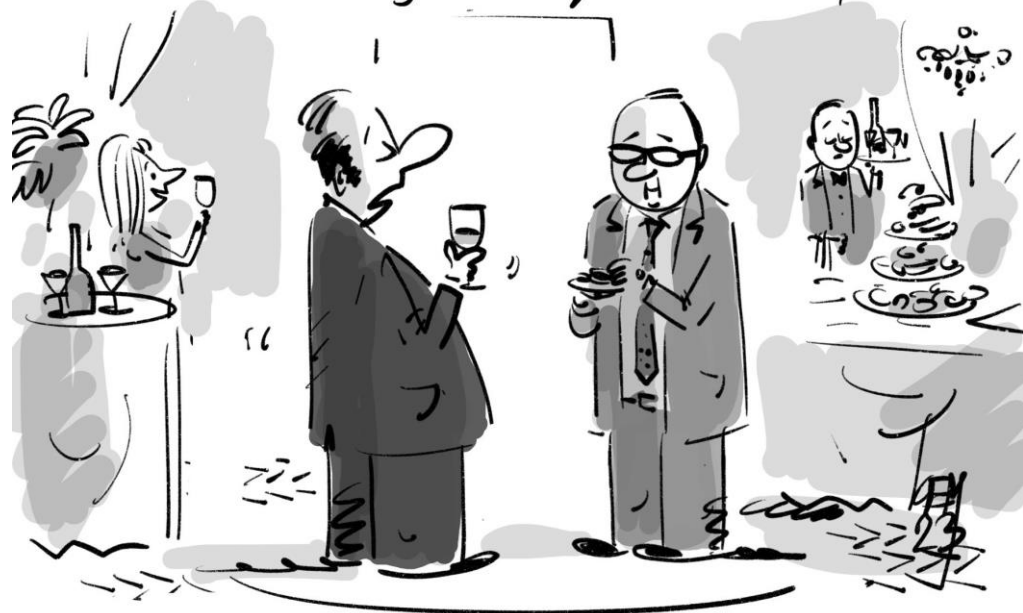
NA NOCI ZA NÁMI, V JICHŽ NEBEZPEČNÉM ZTIŠENÍ ..
JSME BLOUDÍVALI, CIZINCI, JAK V PRALESÍCH MELANCHOLICKÝCH KRÁS,
CO ZATÍM Z DÁLEK ÚPĚLO TVÝCH SPLAVŮ VĚČNÝCH ŠUMĚNÍ
A ZE TVÝCH MLÝNŮ ZAKLETÝCH KOL MONOTONNI RÁZ.

JAK VŠECHNO TICHNE Z TĚCHTO MÍSTI DO MOŘI NĚMÉM VESLUJEM,
SLAVÍCI LETÍ V DÁLCE PŘED NÁMI, NAD NÁMI VÝŠE BEZ HLASU . . .
VŠAK NAŠE ZRAKY ODMĚNOU, ČÍM VÍC SE BŘEHŮ ZEMĚ VZDALUJEM,
TÍM ČISTĚJI ZŘÍ PRVOTNÍ NÁDHERU JEJÍ SVATOU V ÚŽASU.

Otokar Březina

+++

Na umělou inteligenci bych se nespolehal.

V politice bych i do budoucna stavěl na
přirozené hlouposti...

+++